

[Hanne Reintoft.]

jo ikke stillet alternative forslag. Man er blot kommet med sin nyvakte forståelse af, at de lavestlønnede ikke har råd til at miste den 40-70 pct.s dækning af pristalsstigningerne, som en dyrtidsportion udgør. Det har vi andre sandelig vidst meget længe; men det er selvfølgelig bedre at opdage det sent end aldrig.

De borgerlige partier har aldrig været på de økonomisk svageste stilledes side, når det gjaldt virkelig politiske foranstaltninger til deres gavn. De har derimod aldrig fornægtet sig, når de som f. eks. i dag får en mulighed for at benytte arbejdernes forhold til at nå deres egne politisk-taktiske mål. Hverken venstres, de konservatives eller de radikales modstand mod en dyrtidsportions bortfald skyldes ønsket om, at lønarbejderne skal fastholde deres levestandard. Man ønsker blot at udnytte den givne situation til at placere sit parti bedre i et taktisk spil for så senere gennem skattepolitik og andre indgreb at presse levestandarden hos lønmodtagerne yderligere ned. (*Afbrydelse*). Det er vi klar over, men vi kan alligevel ikke give os ind under det, hr. Per Hækkerup kalder socialdemokratiets ág. Vi er ikke slaver, og stokkemethoden er en dårlig metode over for os. Jeg må i øvrigt henlede hr. Per Hækkerups opmærksomhed på, at autoritære systemer er håbløst forældede.

Vi vil en ny politik, vi vil stå ved vore ord, og vi vil have den sociale balance ikke bevaret, men forrykket, forrykket i den retning, man kunne forvente et arbejderflertal ville søge at forrykke den, nemlig sådan at lønmodtagerne, når denne regerings dage udløb, kunne have sagt, at deres vilkår var forbedret betydeligt. En sådan politik vil betyde en forøgelse af stemmer på arbejderpartierne i denne sal, så man ikke behøvede at stå her og være så forfærdelig bange for et valg.

Vi har ved flere lejligheder i denne sal været med til at støtte regeringens politik, selv om vi syntes, den kunne have været bedre og klarere formuleret. Vi gjorde det, fordi den trods alt indeholdt en forbedring; men prisen har ofte været dyr. Vi kan ikke være med til at stemme for en politik, der vender sig imod de arbejdere, der gav os deres stemmer på valgdagen; vi kan ikke sidde de mange protester mod fratagelsen af

en dyrtidsportion overhørig, protester, der ikke har kunnet komme til orde gennem arbejdernes kompetente forsamlinger, der mente sig berettiget til at gribe ind i aftaler, vedtaget af den enkelte arbejder selv. Disse forsamlingers kompetence er i øvrigt tvivlsom.

Skulle vi få et valg, er der nogle, der frygter eller håber, at den venstreudvikling, der er i gang her i Danmark, vil standse. Det vil den ikke; tværtimod, gik vi under åget, så ville endnu flere i dette land få modvilje mod politik, og den politiske interesse er dalet nok med det høje tings velvillige assistance i de senere år.

Det år, der er gået siden den 22. november 1966, har ikke mindst vist, at der er brug for et parti, der ligger til venstre for socialdemokratiet, et parti, der nok er samarbejdsvilligt, men ikke principløst, et parti til venstre, der har konstruktive forslag, men ikke er stivnet i dogmer eller i et bureaukrati, der bremser udviklingen for nye, friske tanker. Der er brug for et parti, der vil være ærligt over for sine vælgere, der siger nej til at bryde indgåede overenskomster på arbejdsmarkedet og i stedet siger: skær ned på de uproductive og farlige militærudgifter, læg plan for produktion, eksport og investering, gør arbejdsvilkårene bedre for den dygtige faglærte arbejder, giv den flittige ufaglærte arbejdsmand en ordentlig løn, Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund har mange gange bedt om en måske midlertidig løsning af lavtlønsproblemet ved en lovfæstet mindsteløn. Og endelig: giv kvinderne ligeløn. Allerede i 1945 blev der stillet krav herom af de kvindelige syersker i konfektionsindustrien, og jeg vil have lov at minde arbejdsministeren om, at der er gået 22 år siden.

Jeg har tidligere udtalt, at mit mandat her i tinget kun kunne bruges til politik til gavn for danske arbejdere. Uanset den tilid, jeg i øvrigt nærer til ministeriet Krag — og som statsministeren åbenbart ikke er interesseret i — så er det foreliggende lovforslag ikke til gavn for arbejdere og lønmodtagere og kan således ikke få min stemme.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg tror, vi alle sammen vil respektere det, når fru Hanne Reintoft